

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **město Litvínov**, nám. Míru 11, Litvínov, zastoupen JUDr. Martinem Fejfárkem, LL.M., advokátem se sídlem Josefa Lady 1, Most, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. MZP/2023/530/182, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2023, č. j. 141 A 13/2023 - 56,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2023, č. j. 141 A 13/2023 - 56 **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 20. 2. 2023, č. j. MZP/2023/530/182 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 16 600 Kč k rukám jeho zástupce, advokáta JUDr. Martina Fejfárka, LL.M. do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný zamítl jako nepřípustné odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 21. 12. 2022, č. j. KUUK/186954/2022; jím krajský úřad uložil společnosti CELIO a. s. (dále též

„provozovatel zařízení“), provedení opatření k nápravě v zařízení *Skládkový komplex CELIO a.s.*, dle projektové dokumentace *Opatření k eliminaci rizik vyvolaných nakládáním s nebezpečným odpadem vzniklým při plnění státní zakázky „Opatření vedoucí k nápravě SEZ vzniklých před privatizací skládky Nelahozeves a.s. Kaučuk společnosti Unipetrol a.s.“ - revize č. 1* podle § 19b odst. 1 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o integrované prevenci“). V rozhodnutí zároveň krajský úřad stanovil podmínky, za kterých má být uložené opatření provedeno.

[2] Napadeným rozhodnutím žalovaný odepřel žalobci účast ve správním řízení o opatření k nápravě, které dle vydaného rozhodnutí krajského úřadu po věcné stránce zahrnovalo mimo jiné přemístění sudů s odpadním styrenem do zabezpečených úložišť nejpozději do 12 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí, ukončení opatření v celém rozsahu projektové dokumentace do 36 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí (podmínka č. 8 výroku rozhodnutí) a rovněž zřízení kontrolovaného pásma vzhledem k tomu, že při provádění opatření bude manipulováno s karcinogenními látkami (podmínka č. 5 výroku rozhodnutí), a dále povinnost zasílat Krajskému úřadu Ústeckého kraje a České inspekci životního prostředí každý měsíc písemnou zprávu o průběhu prováděných opatření.

[3] Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Uvedl, že o probíhajícím správním řízení se dozvěděl až dne 21. 12. 2022, kdy mu krajský úřad na vědomí doručil rozhodnutí ukládající společnosti CELIO, a. s. provést opatření k nápravě. Žalobce se však cítil rozhodnutím přímo dotčen na svých právech a povinnostech, což zakládalo jeho účastenství v řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu. Dotčen se žalobce cítil v povinnosti (a současně právu) pečovat o všestranný rozvoj území obce, jakož i o potřeby svých občanů, včetně ochrany a rozvoje zdraví a zajišťování informací, což mu ukládá zákon č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“). Odvolání žalobce však žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl jako nepřipustné, jelikož dospěl k závěru, že žalobce není účastníkem správního řízení.

[4] Se závěry žalovaného, který uvedl, že úkoly obce v oblasti péče o zdraví a životní prostředí nelze považovat za zdroj subjektivních veřejných práv či povinností obce coby adresáta veřejné správy, žalobce nesouhlasil. Měl za to, že výše uvedené úkoly plní obec v rámci samostatné působnosti a jako takové jsou jednoznačně zdrojem jeho veřejných subjektivních práv a povinností. I v případě opaku však žalobce dovozoval své účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu z toho, že postačí, aby byl přímo dotčen na jakémkoli svém právu či povinnosti, o čemž dle žalobce není pochyb, je totiž dotčen na právech a povinnostech pečovat o všestranný rozvoj území obce a potřeby svých občanů, včetně ochrany a rozvoje zdraví a zajišťování informací.

[5] Dále žalobce uvedl, že měl mít možnost ovlivňovat svou účastí ve správním řízení charakter ukládaných opatření k nápravě, a to s cílem chránit zdraví svých občanů a své území, stejně tak měl být včas (nikoli až ex post) informován o posuzované situaci v území. Přitom měla být zohledněna stávající silná ekologická zátěž na území žalobce a z toho plynoucí zájem na tom, aby nedocházelo k jejímu dalšímu navyšování, a pokud se tak již v posuzovaném případě protiprávně stalo, aby byl tento protiprávní stav okamžitě (či co nejdříve) odstraněn. Žalobce kvůli nedostatku informací nemohl v průběhu řízení

pokračování

o nápravném opatření učinit žádné kroky pro ochranu zdraví občanů, nemohl se vyjádřit k charakteru a harmonogramu opatření, ani navrhnout jiná řešení z hlediska obce příznivější. Nesouhlasil proto se žalovaným, že v posuzované věci jde pouze o odstranění protiprávního stavu, které nemá na území vliv nad rámec stavu již povoleného integrovaným povolením.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost; konstatoval, že většinu žalobních námitek již řádně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že opatření k nápravě slouží k odstranění závadného stavu v postupných krocích a není jím provozovateli zařízení CELIO a. s. povoleno nic nad rámec již platného integrovaného povolení. Opatření k nápravě tedy neumožňuje změnu povoleného stavu v území. Je proto dle žalovaného zcela logické, že okruh účastníků řízení o uložení opatření k nápravě není totožný s účastníky případného řízení povolovacího.

[7] Krajský soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, avšak z jiných důvodů, než v žalobě uplatnil žalovaný. Napadené rozhodnutí totiž považoval soud za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[8] Nejprve soud s ohledem na ustálenou judikaturu vymezil, že předmětem napadeného rozhodnutí bylo posouzení otázky, zda žalobce byl účastníkem správního řízení o uložení opatření k nápravě dle § 19b odst. 1 zákona o integrované prevenci, či nikoli. Předmětem soudního přezkumu je tedy pouze otázka účastenství žalobce ve správním řízení.

[9] Souhlasil s názorem žalobce, že právo na samosprávu je veřejným subjektivním právem. Připomenul však, že ustanovení v zákoně o obcích, která upravují dílčí práva a povinnosti obce při výkonu samosprávy jsou natolik obecná, že sama o sobě nezakládají přímé dotčení práv a povinností obce rozhodnutím vydaným ve správním řízení.

[10] Následně soud dovodil, že s ohledem na dosavadní judikaturu je účastenství obce ve správním řízení možné i podle § 27 odst. 2 správního řádu, tedy i tehdy, pokud účastenství nevyplývá přímo ze zvláštního zákona; je přitom nutno posuzovat konkrétní okolnosti případu. Lze proto podle soudu uvažovat o účastenství žalobce i v posuzovaném případě.

[11] Krajský soud považoval jako podstatné posuzovat účastenství žalobce v řízení o uložení opatření k nápravě podle kritéria, zda v případě, že by provozovatel zařízení postupoval legálně a požádal o změnu integrovaného povolení tak, aby mohl umístit stávající (nyní nezákonně umístěný) odpad ve svém zařízení, by žalobce jakožto obec byl účastníkem řízení o změně integrovaného povolení. Takovouto úvahu, která by musela zahrnovat vyhodnocení charakteru protiprávně uloženého odpadu a možností nakládání s ním, však žalovaný neučinil. Proto krajský soud považoval rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu a jako takové je zrušil.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[12] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Založil ji na důvodech, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[13] Stěžovatel má předně za to, že soud tím, že přezkoumával napadené rozhodnutí stěžovatele mimo rámec žalobcem uplatněných žalobních bodů a na tomto základě napadené rozhodnutí zrušil, porušil ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť namísto rozhodnutí o uložení nápravného opatření soud v podstatě posuzoval (nevyřčené) rozhodnutí o nížým neuvažované změně integrovaného povolení. Žádnou z uvedených úvah soud neobjasnil, čímž dle stěžovatele zatížil rozsudek vadou dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[14] Stěžovatel dále uvedl, že uložené opatření k nápravě podle § 19b odst. 1 zákona o integrované prevenci představuje jednorázový nástroj, pomocí kterého se za stanovených podmínek napravuje protiprávní stav. Tímto opatřením nedochází k založení žádného práva, pouze k uložení povinnosti; neprobíhá jím žádný povolovací proces, tedy ani změna integrovaného povolení. Podle stěžovatele tedy soud chybně dovodil, že uložením opatření k nápravě dochází *de facto* k povolení dočasného skladování protiprávně uloženého odpadu. Protože se nápravným opatřením žádná činnost nepovoluje, nemá dle stěžovatele ani smysl uvažovat o tom, zda by se v daném případě jednalo o podstatnou či nepodstatnou změnu integrovaného povolení, od jejíhož charakteru se odvíjí účastenství dalších subjektů v řízení o takové změně.

[15] S ohledem na výše uvedené tak stěžovatel považuje za nepřezkoumatelnou úvahu soudu zakládající případné účastenství žalobce v posuzovaném správním řízení na tom, zda by v daném případě byla nutná podstatná či nepodstatná změna integrovaného povolení.

[16] Stěžovatel dále uvádí, že z úvah soudu není vůbec patrné, v čem je vydání opatření k uvedení závadného skutkového stavu do souladu s právními předpisy obdobná změně tohoto právního stavu, tedy čím je obdobná vydání povolení; z rozhodnutí soudu není zřejmé, jaká práva či povinnosti žalobce měla být uložením opatření k nápravě dotčena.

[17] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje kasační stížnost za neopodstatněnou a ztotožňuje se s výrokem krajského soudu. Žalobce setrvává na tom, že jsou dotčena jeho veřejná subjektivní práva tím, že na území obce je v rámci opatření k nápravě určitým způsobem nakládáno s nezákonně uloženým odpadem, a trvá na tom, že měl být účastníkem správního řízení. Dle žalobce soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže rozhodnutí žalovaného označil za nepřezkoumatelné, a jako takové jej zrušil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a z důvodů zákonem přípustných (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Stěžovatel jako jeden z kasačních důvodů namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu; ostatně k takovému posouzení by musel Nejvyšší správní soud přistoupit i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Kasační soud se proto nejprve zabýval touto otázkou a shledal, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Z odůvodnění jsou

pokračování

patrné úvahy, z nichž soud vycházel, a z rozsudku je seznatelné, z jakých důvodů soud ke svým závěrům dospěl.

[21] Nejvyšší správní soud v posuzované věci konstatuje, že krajský soud dospěl ke správnému závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Neshoduje se však s krajským soudem v důvodech, které způsobily nepřezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí. Je proto nucen korigovat závěry krajského soudu v tom, že pro účastenství žalobce bylo na místě posuzovat otázku, zda v případě řešení protiprávního stavu legální cestou by bylo potřeba podstatné či nepodstatné změny integrovaného povolení. Krajský soud následně dovodil nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného z toho, že se žalovaný touto otázkou vůbec nezabýval a ve spisu pro tuto úvahu chyběly podklady (body 49, 50, 53 a 58 odůvodnění). Takové posouzení však podle kasačního soudu nedůvodně omezuje prostor pro správní úvahu, která má být v případě účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu činěna pouze v rovině, zda osoba domáhající se účastenství v řízení může být rozhodnutím přímo dotčena na svých právech či povinnostech. Důvodná je k tomuto i námitka vznesená stěžovatelem, že trvalé či dočasné skládkování kapalného odpadu (s výjimkou kapalné rtuti) je dle § 14 odst. 1 vyhlášky č. 273/2021 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady zakázáno, a tedy taková změna integrovaného povolení, by byla i fakticky vyloučena.

[22] Krajský soud tedy nesprávně dovodil nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, pokud ji postavil na výše uvedeném důvodu. Nejvyšší správní soud nicméně rovněž shledal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, ovšem pro nevypořádání se s námitkami žalobce v odvolání.

[23] Žalobce ve svém odvolání podrobně popsal, na jakých právech a povinnostech je prvostupňovým rozhodnutím dotčen. Výslovně uvedl, že má za to, že opomenutím svého účastenství v řízení o uložení opatření k nápravě byl dotčen na právu na informace a dále na právu a povinnosti pečovat o ochranu zdraví obyvatel a na povinnosti hájit veřejný zájem. Zároveň bylo z formulace odvolacích bodů zjevné, že tato práva považuje žalobce ze své pozice obce jakožto územního společenství občanů za svá veřejná subjektivní práva vůči státu, resp. za své veřejné povinnosti. O tyto důvody žalobce v odvolání opřel své tvrzené účastenství v řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu.

[24] Žalovaný se však s odvolacími námitkami vypořádal pouze konstatováním, že *„úkoly obce v oblasti péče o zdraví a životní prostředí nelze dle názoru odvolacího orgánu interpretovat jako zdroj subjektivních veřejných práv a povinností jako adresáta veřejné správy ve smyslu ust. § 27 odst. 2 správního řádu.“* Neuvedl však žádné důvody, pro které k tomuto pro věc zcela zásadnímu závěru (zjevně odlišnému od názoru žalobce) dospěl. S žalobcovou námitkou ohledně dotčení práva na informace a povinnosti hájit veřejný zájem se pak žalovaný ve svém rozhodnutí nevypořádal vůbec.

[25] Nejvyšší správní soud konstatuje, že veřejné subjektivní právo, resp. veřejná povinnost jsou neurčité právní pojmy. K výkladu neurčitých právních pojmů kasační soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 86, uvedl, že *„zákonodárce použitím neurčitého právního pojmu vytváří prostor veřejné správy, aby zhodnotila, zda konkrétní situaci lze podřadit pod daný neurčitý pojem. Při přezkumu správního rozhodnutí následně správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý*

právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.“ V posuzovaném případě ovšem žalovaný nijak blíže nezduvodnil svou úvahu o tom, proč úkoly obce v oblasti péče o zdraví a životní prostředí nepředstavují veřejná subjektivní práva obce; neuvedl, o jaká ustanovení právních předpisů či o jaké podklady se tato jeho úvaha opírá, a proto kasační soud shledal jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[26] Kasační soud si je dále vědom své ustálené judikatury, dle které povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze vykládat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku, a že na jednotlivou námitku lze reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán prezentuje odlišný názor od názoru žalobce, který přesvědčivě zdůvodní, resp. lze reagovat tak, že se správní orgán s námitkami účastníka řízení vypořádá alespoň implicitně. Podstatné však je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13 nebo ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 - 78). V posuzovaném případě považuje kasační soud námitky žalobce ohledně dotčení na právech na informace a povinnosti hájit veřejný zájem za námitky samostatně stojící a základní, přičemž žalovaný je v odvolání vypořádat opominul a v bodě 24 uvedeném (samo o sobě nepřezkoumatelným) tvrzením je nelze považovat za vypořádané ani implicitně. Takovým postupem zatížil žalovaný své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[27] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 As 157/2002 - 35, 359/2004 Sb. NSS, *„nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se žalobcovými námitkami musí věcně zabývat [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“*

[28] Nejvyšší správní soud se tedy shoduje se závěrem krajského soudu v tom, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a bylo na místě ho zrušit. Kasační soud však k tomuto závěru dospěl z jiného důvodu než krajský soud a současně shledal, že krajský soud dovodil nepřezkoumatelnost z nesprávných důvodů. Nejvyšší správní soud proto dále posuzoval, zda je nutno za dané situace zrušit rozsudek krajského soudu.

[29] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS *„zruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu“*.

[30] Ze závěrů rozšířeného senátu plyne, že Nejvyšší správní soud uváží, zda důvody, na nichž stojí zrušující rozsudek krajského soudu, jsou pro daný výrok dostatečným podkladem a zda převažují nad důvody, které neobstály. Míra opory výroku v odůvodnění rozsudku je rozhodující pro úvahu, zda lze kasační stížnost zamítnout a část důvodů

pokračování

pro zrušení správního rozhodnutí nahradit důvody vlastními, či zda je třeba zrušující rozsudek krajského soudu zrušit a zavázat jej, aby nové rozhodnutí opřel o důvody jiné.

[31] Kasační soud shledal, že důvody rozsudku krajského soudu pro vyhovění žalobě v podstatné míře neobstály. V posuzovaném případě musel být důvod, který vedl krajský soud ke zrušení rozhodnutí žalovaného, zásadně korigován (viz bod 21); tyto důvody shledal kasační soud jako nesprávné. Samotná počáteční úvaha krajského soudu, která účastenství obce dle § 27 odst. 2 správního řádu nevyloučila, pak za této situace není dostatečným podkladem pro výrok o vyhovění žalobě. Proto Nejvyšší správní soud přistoupil ke zrušení rozsudku krajského soudu.

[32] Zároveň s tím kasační soud rozhodl i o zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť jej shledal nepřezkoumatelným, pro takový postup byl totiž důvod již v řízení před krajským soudem. (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.).

[33] Nejvyšší správní soud dále nepřehlédl, že krajský soud v řízení o žalobě neučinil úvahu o tom, zda měla být do řízení přizvána společnost CELIO a. s., jakožto subjekt přicházející v úvahu coby osoba zúčastněná na řízení podle § 34 odst. 1. s. ř. s. Jednalo se totiž o subjekt, kterému byla v řízení, v němž se žalobce domáhá účastenství, uložena povinnost. Pokud taková osoba existuje a krajský soud by ji o probíhajícím řízení podle § 34 odst. 2 s. ř. s. nevyrozuměl, musel by Nejvyšší správní soud k takové vadě přihlídnout z úřední povinnosti i nad rámec kasačních námitek. Vzhledem k tomu, že kasační soud přistoupil ke zrušení rozsudku krajského soudu z výše uvedených důvodů, neposuzoval již dále existenci i této případné vady a její vliv na zákonnost rozhodnutí.

[34] V dalším řízení se žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádá s otázkou, zda jsou v posuzované věci dotčena veřejná subjektivní práva a veřejné povinnosti žalobce, který se domáhal účastenství v řízení jakožto obec - územní společenství občanů. Na základě toho žalovaný odůvodní, zda žalobce splňuje podmínky účasti v daném řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu či nikoli. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná svou judikaturu, konkrétně rozsudek ze dne 29. 12. 2022, č. j. 3 As 357/2020 - 74, č. 4513/2023 Sb. NSS, zejm. body 25 až 27, a dále usnesení rozšířeného senátu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017 - 264, zejména bod 45.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil jako důvodnou, proto za použití § 109 odst. 4 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1. s. ř. s.). Jelikož již v řízení před krajským soudem pro to byly důvody, rozhodl Nejvyšší správní soud výrokem II. současně o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dále zrušil výrok II. rozsudku krajského soudu o náhradě nákladů řízení, neboť se jedná o výrok závislý na výroku I., který za daných okolností nemohl dále obstát.

[36] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační

stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.).

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[38] Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; jeho rozhodnutí bylo kasačním soudem zrušeno (výrok III.).

[39] Žalobce měl ve věci plný úspěch, neboť bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného, čehož se v řízení domáhal. V řízení byl žalobce zastoupen advokátem. Soudem přiznaná náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, dále z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, (dále jen „advokátní tarif“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby, repliky a vyjádření ke kasační stížnosti – § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 1200 Kč jako náhrady hotových výdajů zástupce [čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Soud naopak nepovažoval za účelně vynaložené náklady za úkon spočívající v doplnění žaloby ze dne 16. 8. 2023, neboť ten představoval stručné, jednoduché a po právní stránce neodborné podání spočívající v tom, že právní zástupce reprodukoval obsah dvou nových důkazů; navíc bylo toto doplnění žaloby nadbytečné, jelikož směřovalo k věcné stránce opatření, avšak předmětem řízení o žalobě bylo pouze účastenství žalobce ve správním řízení. Proto za tento úkon soud náhradu nákladů nepřiznal.

[40] Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti celkem 16 600 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele JUDr. Martina Fejfarčka, LL.M. (výrok IV.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu